

Září

Divadelní zpravodaj

115. sezóna 2024/2025

STUDIJNÍ CESTA DO VARŠAVY

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL A JEHO PRVNÍ SEZÓNA VE VČD

S ELIŠKOU LÁSKOVOU O DIVADLE A MATEŘSTVÍ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

↔ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → ★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ

Září

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	3.	19:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 21:15	A
ČTVRTEK	5.	19:00	D. Sodomová / 1 000 TVÁŘÍ ADINY		C
			Životní osudy jedné z nejslavnějších českých hereček období první republiky. Jaká ve skutečnosti byla? Hrají M. Pachlová j. h., S. Hanzl Milková, P. Mikeska a další. Režie A. Stodolová. Městské divadlo Mladá Boleslav		
SOBOTA	7.	18:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 20:15	T
NEDĚLE	8.	14:00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ	🔗 str. 11	
		16:00	Velký návštěvní den v rámci Dnů evropského dědictví , který představí nejen zákulisí divadla, ale i jednotlivé divadelní profese. Zázemím divadla provedou sami herci.		
ÚTERÝ	10.	19:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	KONEC 20:35 ↔	F

STŘEDA	11.	18:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 20:20	X	
ČTVRTEK	12.	10:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 12:15	ŠK	
SOBOTA	14.	18:00	DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY	KONEC 20:00	U	
STŘEDA	18.	10:00	MARYŠA	KONEC 12:00	D	
SOBOTA	21.	19:00	DO NEBES!	KONEC 21:30		
NEDĚLE	22.	19:00	S. Krátká / PROPLAČTE SE KE ŠTĚSTÍ ANEB CRY BABY CRY			
Komedie o tom, jak pět žen hledá návod na štěstí. Pět žen se na dnes tak populárním kurzu life coachingu pokusí zjistit, jak by měly změnit svůj život. Může nás ale vůbec někdo naučit, jak žít a jak být šťastný? Hrají M. Dlouhý, P. Hřebíčková, K. Cibulková, K. Frejová a další. Režie M. Krátká. Agentura Delectatio, Brno						
STŘEDA	25.	19:00	M. Delaporte – A. de La Patellière / JMÉNO			B
Současná komedie o tom, že i nevinný žert o jméně očekávaného potomka může obrátit váš vesmír vzhůru nohama... Hrají M. Ligač, M. Jirounková a další. Režie M. Doleželová. Městské divadlo Mladá Boleslav						
PÁTEK	27.	10:30	MAKROPULOS musical	KONEC 12:50	ŠK	
SOBOTA	28.	18:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	KONEC 20:30	G	
NEDĚLE	29.	19:00	J.-F. Cros / CO TO PÍŠEŠ, MILÁČKU			
Současná francouzská komedie o tom, co se stane, když manželka slavného spisovatele pojme podezření, kdo je ženskou inspirací jeho nového románu. Hrají L. Vlasáková, M. Etzler, V. Svojtková a L. Hampl. Režie P. Svojtka. Agentura Harlekýn, Praha						

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	17.	8:30	B. Němcová – K. Plešková / O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH		ŠK
Netradiční pohádkový muzikál o Maruše, která v nouzi najde pomoc u kouzelných měsíčků. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
		10:00	O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH		ŠK
SOBOTA	21.	18:00	ORLANDO	KONEC 20:40	T ₁ +U ₁

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	5.	18:00	POŘÁD JSEM TO JÁ	MLADÁ BOLESLAV
PONDĚLÍ	16.	19:00	POŘÁD JSEM TO JÁ	MLADÁ BOLESLAV
PÁTEK	20.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	CHLUMEC NAD CIDLINOU
STŘEDA	25.	19:00	FANTASTICKÉ DIVADLO	SKUTEČ

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ, FOTO R. KALHOUS

NORMÁLNÍ DEBIL 1, FOTO J. VOSTÁŘEK

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK **4.** 19:00

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

PÁTEK **11.** 19:00

NORMÁLNÍ DEBIL 1

SOBOTA **12.** 19:00

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

SOBOTA **19.** 19:00

T. Dianiška / ATOMOVÁ KOČIČKA **1. PREMIÉRA** str. 21 **P1**

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Režie R. Bellan.

NEDĚLE **27.** 17:00

NORMÁLNÍ DEBIL 2

ČTVRTEK **31.** 19:00

Z. Ferenczová / BABYBOOM

Tragikomédie z porodnice. Hrají L. Žáčková, M. Stehlíková, J. Hájek a další. Režie O. Sokol. Činoherní klub, Praha

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA **5.** 19:00

M. Zade / ZŘÍT DO TMY [oidipus] **1. PREMIÉRA** str. 21 **P1A**

Současné drama s téměř detektivní zápletkou. Co se stane, když všechno, co jste považovali za pravdu, se ukáže jako lež? Režie A. Svozil.

ČTVRTEK **17.** 19:00

ESTER KOČIČKOVÁ & MOODY CAT BAND

Výjimečná zpěvačka se šlapajícím soundem tříčlenné kapely.

NEDĚLE **20.** 15:00

R. Kipling / MAUGLÍ

Příběh s loutkami o odvaze a přátelství. Pro děti od 4. let. Hraje J. Vyšehliďová. Režie J. Vyšehliď. Divadlo U staré herečky, Hradec Králové

ZMĚNA PROGRAMU VYHAZENÁ

P. Abraham – M. Mejzlíková str. 6–10
S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterého chamtivá macecha málem připraví o mlýn i majetek po rodičích... Divadelní zpracování známého filmu J. Justa a H. Bočana na motivy pohádek B. Němcové. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Láskva nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

O. Brousek – R. Balaš / DO NEBES!

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. 13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy, a osmiletému Janu Kašparovi vnuke touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil, J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

V. Woolfová – M. David / ORLANDO

Módní show o paměti a identitě. Fiktivní životopis mladého šlechtice, jenž prochází dějinami, nejdříve jako muž, později jako žena, a hledá smysl života, vznešený cit, vášeň... Hrají V. Malá, L. Mecerodová, K. Šafránková, P. Borovec a J. Láskva. Režie M. David.

P. Abraham / BLÁZINEC BOŽÍ

Napínavý příběh na motivy románu H. Manna *MLÁDÍ KRÁLE JINDŘICHA IV.* o vzestupu monarchie, kterého historici nazvou jedním z prvních humanistů. Proč se sňatek Jindřicha Navarrského a Markéty z Valois zvrhl v krvavou bartolomějskou noc? V hlavní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 1

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“, vysílání Československé televize a odborný pohled na psychický vulkanismus. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné populární inscenace jako seriózní výlet do historie i parodická komedie. Nové příběhy průšviháře Norberta Intribuse odehrávající se na střední škole, ve vojenském útvaru nebo v oblastním divadle. Hrají J. Láskva, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

L. von Trier / KDO JE TADY ŘEDITEL?

Absurdní a poněkud škodolibá komedie o řediteli, kterého nikdo nikdy neviděl, plná bizarních situací z prostředí, kde jsou peníze až na prvním místě. Divadelní adaptace úspěšného dánského filmu z roku 2006. V hlavních rolích J. Láskva a J. Pejchal. Režie A. Keita.

L. Rosten – M. Hanuš
PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Hudební komedie o záluďnostech studia i výuky cizí řeči. Vtipné situace se prolínají s dojemnými – a to vše je doplněno řadou písní a tanců z celého světa. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

A. a V. Mrštíkové – K. Jandáčková / MARYŠA

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. Příběh násilím provdané vesnické děvčice, který klade zcela současně otázky – Co všechno si lze koupit, nebo prodat? Jaká je cena lidského života? V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

Ch. M. Dunford / POŘÁD JSEM TO JÁ

Dojemný inspirativní příběh ženy, která i přes nepřehrnutý osudu touží zůstat sama sebou. Alice je spokojená v osobním i pracovním životě, jednoho dne však začne zapomínat slova. Následná diagnóza zní: raná forma Alzheimerovy choroby... Hrají P. Janečková, E. Lásková, T. Lněnička a další. Režie K. Dušková.

Ö. von Horváth
DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY

Působivý kabaret scén ze světa, který vstává z popela. Raněný muž hledá svou dávnou lásku, kterou zradil. Potkává však jen její odlesky v jiných ženách. Svět se změnil a už nikdy nebude jako dřív, jako před válkou. Je ale třeba jít dál a dál... V titulní roli J. Musil. Režie M. Františák.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham
MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v **užší nominaci na Cenu Thálie 2023**. Režie P. Novotný.

G. Koren / FANTASTICKÉ DIVADLO

Současná nekorektní komedie o tom, co se může stát, když se protne svět mafie se světem handicapovaných divadelníků, která originálním způsobem boří stereotypy o „lidech se zvláštními potřebami“. V hlavních rolích M. Sikorová, T. Lněnička, E. Jechová a M. Štrunc j. h. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields
VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty **GRAND Festivalu smíchů 2020!** Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži, v níž nechybí ani pořádná love story. Hrají L. Špíner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Po čtyřiceti letech od uvedení oblíbené filmové pohádky **S ČERTY NEJSOU ŽERTY** jsme na Kunětické hoře představili její jevištní adaptaci, mimochodem jako první profesionální divadlo v České republice. Premiéroví diváci si známé hlášky jako „Spadlo ti to, Máchale. Asi vítr!“ nebo „Nechápu, jak jsem mohla žít tak dlouho po selsku.“, spoustu nádherných kostýmů, kouzel i čertovského humoru užili v sobotu 22. června, kdy na naši letní scénu dorazil i filmový Kaprál **Petr Nárožný**, jenž před premiérou zavzpomínal na natáčení slavné pohádky a zároveň převzal Cenu Genia smíchu z 24. ročníku GRAND Festivalu smíchu, kterou si z důvodu onemocnění nemohl převzít už v lednu.

Novou pohádkovou komedii pro celou rodinu budeme nyní uvádět v Městském divadle, na Kunětickou horu se navrátí opět v červnu příštího roku, kde se budeme znovu těšit na viděnou... RaS

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL JAKO PETR MÁCHAL A KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ COBY ADÉLKA

FOTO JIŘÍ SEJKORA

JOSEFU LÁSKOVÍ, JENŽ ZASKAKOVAL ZA NEMOCNÉHO JOSEFA PEJCHALA, PŘIŠLA POPRÁT PREMIÉROVÉ „ZLOM VAZ“ I JEHO MAMINKA.

TOMÁŠ LNĚNIČKA A PETR NÁROŽNÝ – DIVADELNÍ A FILMOVÝ KAPRÁL SPOLEČNĚ NA KUNĚTICKÉ HOŘE.

VERONIKA MALÁ TRÁVILA NERVÓZNÍ CHVÍLE PŘED PREMIÉROU VE SPOLEČNOSTI SVÉHO PŘÍTELE.

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL, SPOLUAUTORKA TEXTU MARTINA MEJZLÍKOVÁ, PETRA JANEČKOVÁ, AUTOR SCÉNÁŘE A REŽISÉR PETR NOVOTNÝ, MARTIN MEJZLÍK, KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ A KOSTÝMNÍ VÝTVARNÍK ROMAN ŠOLC UŽ NA DĚKOVACÍCE.

NA POPREMIÉROVOU OSLAVU DO DIVADELNÍHO KULUBU DORAZIL ŠTĚPÁN POSPÍŠIL V DOPROVODU RODINY A PŘÍTELKYNĚ.

A VEČŘEK PO ÚSPĚŠNÉ PREMIÉŘE SI NENECHAL UJÍT ANI JIŘÍ HÁBA, NOVÁ POSILA NAŠEHO HERECKÉHO SOUBORU. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Jakou sezónu má za sebou ŠTĚPÁN POSPÍŠIL?

JAKO PETR MÁCHAL V POHODĚ S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEKORA

Čas strašně letí. Zdá se mi, jako by to bylo вчера, co ŠTĚPÁN POSPÍŠIL, student DAMU, přišel poprvé do našeho divadla, podíval se na představení a sešel se s ředitelem a dramaturgií. Uteklo pár měsíců a on má za sebou spoustu práce. Poslední hereckou příležitostí je postava Petra Máchala v pohádce S ČERTY NEJSOU ŽERTY. Horké i deštivé červnové dny trávil na Kunětické hoře, což byl velký rozdíl oproti běžnému zkoušení v divadle. Položila jsem mu několik otázek, abych se dozvěděla, jak se má a jaká byla jeho první pardubická sezóna.

Štěpáne, máš za sebou první sezónu ve svém prvním angažmá. Jaká byla?

Sezóna byla vyčerpávající a zároveň skvěle naplňující. Potkal jsem se s řadou skvělých režisérů a režiserek. Práce byla intenzivní a pro člověka, který zrovna vyšel ze školy, velmi inspirativní.

Jaké jsou plusy a mínusy stálého angažmá? Co tě nejvíce překvapilo?

Je třeba rozlišit stálé angažmá na oblasti a v Praze. Jako velké plus oblastního angažmá беру velké žánrové rozpětí uváděných titulů.

Taktéž obrovské herecké příležitosti, kterých se mi v první sezóně dostávalo.

Nejsem si jistý, jak moc velké mínus to je, ale s tímto uvázáním se na divadlo zbývá na ostatní možné projekty málo času a na jiné umělecké oblasti zkrátka není prostor. S tím ale člověk v prvním roce angažmá holt musí počítat a přijmout to jako nezbytný fakt. Překvapilo mě něco? Všechno jsem tak nějak vnímal jako součást svého vývoje a divadelního provozu oblastního divadla, takže asi nebylo nic, co by mě zanechalo v nevěřicím udivení.

Kolik představení máš do měsíce?

Tak ze začátku, než jsem nasbíral inscenace na svůj repertoár, to bylo slabší, ale teď ke konci sezóny už hrávám tak v průměru třináctkrát do měsíce.

Během jednoho roku jsi nazkoušel čtyři inscenace, převzal roli v Makropulos musical a objevil se ve scénickém čtení cyklu IN-projekty. Předpokládám, že každá zkušenost byla přínosná, přesto, co z toho bylo divadlo tvého srdce?

Tady bych to jen opravil. Za první sezónu jsem v divadle – společně s Čerty – nazkoušel pět inscenací. Jo, nenudil jsem se. (SMÍCH) A končit svou první sezónu hned rok po škole se sedmi inscenacemi na repertoáru беру jako solidní úspěch a spoustu odvedené práce. Jak říkáš, každá zkušenost byla přínosná a zcela odlišná. I v tom vidím velké plus (nejen) oblastního divadla.

Za první rok jsem si vyzkoušel, jaké to je nazkoušet muzikál, historické drama, vesnické drama, konverzační komedii, psychologické drama a pohádku. Co bude dál? (SMÍCH) Ale abych odpověděl na otázku. Rád hraji Honzu v Do nebes!, Francka v Maryše, Překladače v Ředitelovi a v poslední premiéře před Čerty mám zvláštní spojení v Thomassovi v Pořád jsem to já, kde ještě vlastně stále hledám jeho konkrétní podobu.

Se kterým režisérem se ti nejlépe spolupracovalo?

To se nehodí takhle veřejně, ne? (SMÍCH) To je opravdu těžké říct. Jak jsou totiž ty hry úplně jiné, i žánrově, byla každá práce s režisérem / režisérkou úplně jiná a já jsem se snažil být všem stylům zcela otevřený. Dobře, dobře – hodně spokojený jsem byl s pevnou choreografickou režii Radka Balaše nebo s citlivou ženskou energií Kateřiny Duškové. Ale samozřejmě i Ami (AMINATA KEITA – POZN. RED.) a Petr Novotný byli skvělími a inspirativními lidmi.

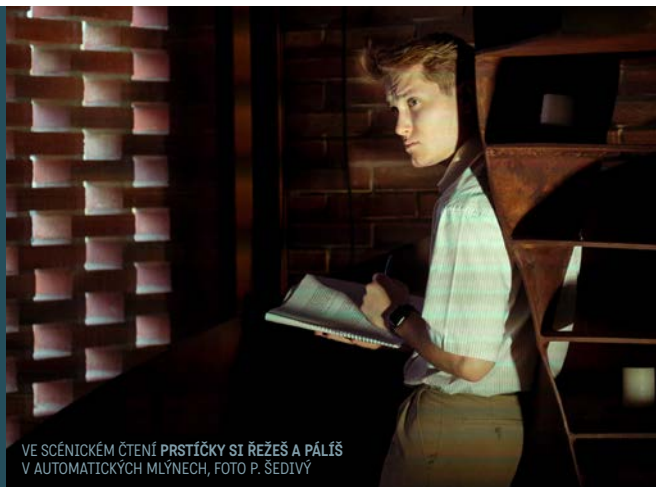
Našel sis v našem divadle kamarády?

Ne. (PAUZA, JEŠTĚ JEDNA A DELŠÍ PAUZA, SMÍCH) To byl vtíp, samozřejmě. Moji drazí kolegové jsou super fajnoví lidé. S některými si pochopitelně rozumím víc a s některými méně, ale v žádném případě si nemyslím, že by tady byl někdo, s kým bych si nedokázal vůbec o ničem povídat. Můj kamarád je Karolína Safránková – tu znáte taky z divadla. Doufám, že jsem taky její kamarád.

S kým se ti dobře zkouší, partnerí?

Já jsem vlastně ještě nestihl potkat většinu kolegů na jevišti tak, abychom spolu vůbec nějak partnerili, takže se to zatím těžko určuje.

Poslední příležitostí byla postava mlynáře Petra Máchala v ikonické pohádce S čerty nejsou žerty. Ještě ne vyšlo obsazení, říkal jsi, že právě tato postava by tě lákala. Splnila se tvá očekávání?

VE SCÉNICKÉM ČTENÍ PRSTÍČKY SI ŘEŽEŠ A PÁLÍŠ V AUTOMATICKÝCH MLÝNECH, FOTO P. ŠEDIVÝ

Já vlastně nevím, jaká jsem od toho měl očekávání, jestli vůbec nějaká byla. Ta role je krásně napsaná a pro mladého kluka představuje hezkou příležitost najít i v sobě určitý druh čistoty a doborosrdečnosti. Až během zkoušení jsem si uvědomil, že to je vlastně hra o něm, bez něho. Kvůli němu se to všechno děje, ale děje se to kolem něj a on prochází prostorem, ve kterém se věci už vyřešily nebo se vyřeší, až zase odejde. Ale je to vlastně vtípné a smutné zároveň.

Znal jsi film, podle kterého hrajeme divadelní adaptaci? Líbí se ti, nebo preferuješ jiné pohádky?

Já jsem doma jako hodně malý tyto starší české pohádky sledoval, zároveň jsem už ale vyrůstal v době, kdy začal velký boom s pohádkami od Disneyho, takže to rozpětí bylo dost široké.

Film jsem znal, viděl jsem ho několikrát, ale jako malý jsem to vnímal čistě jako pohádku, které jsem se i vlastně trochu bál. Až když jsem se na to podíval asi pět let zpátky, tak jsem si teprve uvědomil, jaký skvost to je, a pořádně jsem to docenil. Je to naprosto skvělý humor, to, jak jsou postavy ve filmu ztvárněné, bylo úžasné. Vesměs přehlídka herecké preciznosti a k tomu nesmrtelné lásky.

Na Kunětické hoře jsi zkoušel poprvé. Byl jsi tam někdy? Viděl jsi tam nějaké představení?

Na Kuněce jsem předtím nikdy nebyl, takže žádné představení jsem tam neviděl. Pekařovu ženu jen ze záznamu a Noc na Karlštejně jsem viděl v divadle.

A jak se ti tedy na Kuněce zkoušelo? Má to nějakou přidanou hodnotu proti prostoru v Městském divadle? A co naopak vidíš jako negativa?

Zkoušení venku je hrozně příjemné, mám to rád, když nemusím být celý den v hezkém počasí zavřený v divadle. Přidaná hodnota? Alergie? (SMÍCH) Vedro jako krá...? (SMÍCH) Negativa? Alergie! Vedro jako krá...!

Na jevišti partneríš, kromě našich herců, i s novým mladým kolegou Jirkou Hábou, který k nám v září nastupuje do angažmá. Měli jste čas a prostor se trochu skamarádít, poznat? My se vlastně s Jirkou známe už dlouho. Oba jsme ze Vsetína. Já jsem chodil do divadelního souboru při gymnáziu a Jirka do zkušového souboru. Věděli jsme o sobě, ale on pak odešel na konzervatoř a já do Prahy. Prákráž jsme se někde potkali, ale pořádně vlastně pokecáme až teď. Myslím, že na to bude času dost.

Hraješ v Pardubicích, ale bydlíš v Praze. Dojíždíš. Spoustu času tak trávíš ve vlaku. Vidiš to jako velkou překážku? Co děláš ve vlaku? Učíš se text, nebo dospíváš brzká rána?

Když jsem končil čtvrták na DAMU, byl jsem naštvaný sám na sebe, že nemám žádný řád a jakoukoli denní rutinu. Spal jsem do odpoledne a večery prohýřil. S nástupem do Pardubic se to razantně změnilo. Nikdy jsem nebyl na brzká ranní vstávání – ve čtvrtáku na střední jsem chodil až na třetí vyučovací hodinu a dělalo mi to a vlastně stále dělá problém i teď. Ale zvyknul jsem si. Jako překážku to nevidím – právě naopak. Cesta mi trvá z bytu v Praze do divadla asi hodinu a čtyřicet minut, když vše vyjde. To je jako jet ráno autem z jedné strany Prahy na druhou. Kdybych se přestěhoval do Pardubic, tak věřím, že bych se vrátil do dob konce studia na DAMU. V Praze mám kamarády, se kterými se mohu potkávat. Navíc ta hodinka cesty ve vlaku je k nezaplacení. Je to čas pro sebe. Učím se text, projíždím sociální sítě, sleduji filmy, seriály, poslouchám hudbu a u toho přemýšlím nebo spím.

Máš čas na přátele, spolužáky, se kterými jsi čtyři roky navštěvoval DAMU?

Právě díky tomu, že bydlím v Praze, tak ano. Je to sice složitější, protože já i oni máme každý své práce dost, ale vždycky to jde nějak vymyslet.

Jak trávíš volný čas, když ho zrovna máš?

Zrovna asi před dvěma týdny jsem si koupil nový monitor k hernímu notebooku, takže volný čas trávím hraním. Pro mě je to druh relaxace. U her dokážu vypnout a přestat přemýšlet nad divadlem a ostatními věcmi a soustředím se čistě na danou věc a v daný okamžik. Jinak se taky hodně dívám na filmy a poslouchám hudbu.

Tvoje maminka je tvou velkou fanynkou, pamatují si, jak na tebe byla pyšná, když viděla muzikál Do nebes! Jezdí dál na tvá představení? A kdo další z tvých blízkých sleduje tvou kariéru?

Jezdí a bude, dokud se bude cokoli uvádět. Je skvělá. Do nebes! Viděla podle mě tak šestkrát. Posledně jsem se jí ptal, že je sice hezké, že domlouvá lidi, co přijedou, ale jestli je nutnost, aby jezdila pořád s nimi. (SMÍCH) Ne, je to skvělé a jsem rád, protože jak pořád zkouším, tak nemám čas zajet za nimi na Valašsko, tak aspoň oni jezdí za mnou, můžeme se vidět a k tomu jako velký bonus mamka vždycky přiveze nějaké jídlo. Joouooo, její vaření mi v Praze hodně chybí.

No, kariéru... (SMÍCH) No jako asi komplet celá rodina. Stává se mi, že mi z ničeho nic napíšu příbuzní, že mají lístek a zítra přijedou na představení, nebo že slyšeli / viděli, že něco teď hraju, tak že drží pěsti.

Jak budeš trávit letní prázdniny? Bavíme se těsně před jejich začátkem...

Hodně velkým odpočinkem. Chci se vidět s kamarády, na které nebyl čas. Máme naplánovaný sraz se spolužáky z DAMU, pojedou na Velkou cenu Formule 1 do Maďarska, s kamarády na jižní Moravu aj trochu popít, s přítelkyní do Amsterdamu – já chtěl k moři, ach jo – a pak se asi budu válet na Valašsku u bazény a nabírat sílu.

A co by sis přál do budoucna?

To samé, ale ještě mnohem lepší.

Štěpáne, tak já ti přeji hodně krásných rolí, velkých divadelních výzev a nadšené diváky, spokojené příbuzné a také hodně volných dní, i když to si asi dost odporuje.

JaU

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

s ukázkou divadelních profesí

Každoročně v září se konají DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ (European Heritage Days), které po celé Evropě otvírají brány nejzajímavějších památek. Česká část tohoto mimořádného projektu se letos uskuteční v termínu 7.–15. září. Pojtkem všech akcí bude moto Památky spojují svět.

A protože historická budova Východočeského divadla k významným pamětihodnostem nejen pardubického regionu rozhodně také patří, i divadlo se do nabízeného programu Dnů evropského dědictví zapojuje a v neděli 8. září uspořádá **VELKÝ NÁVŠTĚVNÍ DEN**, který nabídne nejen pohled do zákulisí divadla, výrobních dílen či Malé scény ve dvoře, ale jako bonus představí i jednotlivé divadelní profese. Prohlídky za doprovodu herců domácího souboru začnou ve 14. a 16. hodin. Skupinky návštěvníků budou početně omezené, vstupenky za symbolických 50 Kč jsou k zakoupení v předprodeji, on-line na stránkách www.vcd.cz či přímo na místě před prohlídkami, ale pak s rizikem, že skupiny mohou být již plně obsazené.

Dny evropského dědictví jsou společnou aktivitou Rady Evropy a Evropské komise s cílem posílit historického povědomí a hledání cest ke kořenům evropské i světové civilizace. Probíhají každoročně v září v mnoha městech a obcích zemí, které přistoupily k Evropské kulturní konvenci. V rámci programu je možné nejen zhlédnout dlouhou řadu kulturních a stavebních památek, které nejsou běžně pro veřejnost přístupné (či jen zčásti), jednotlivá města rovněž pořádají doprovodné kulturní a společenské akce, jako jsou přednášky, koncerty, výstavy či městské slavnosti pod širým nebem.

Historicky první Dny otevřených dveří památek se konaly již v roce 1984, z podnětu Francie. Na druhé evropské konferenci ministrů odpovědných za architektonické dědictví, která se konala v roce 1985 ve Španělsku, francouzský ministr kultury navrhl, aby Rada Evropy dala této iniciativě záštitu s mezinárodní působností. Některé evropské země jako Nizozemí, Lucembursko, Malta, Belgie, Velká Británie (Skotsko) a Švédsko brzy poté zorganizovaly podobné

akce jako Francie. V roce 1991 se tyto aktivity spojily pod značkou European Heritage Days. Od roku 1996 se připojuje dalších 40 středů a východoevropských zemí včetně zbytku Spojeného království.

V České republice se Dny evropského dědictví konají pravidelně od roku 1991 v první polovině měsíce září. Od roku 1998 je jejich hlavním garantem **Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska**, které vždy ve spolupráci s jedním z členských měst pořádá národní zahájení (letos proběhne 7. září v Klášterci nad Ohří). Partnery hlavního garanta jsou Ministerstvo kultury ČR a Ministerstvo pro místní rozvoj ČR.

Bližší informace o Dnech evropského dědictví s jejich kompletním programem naleznete v Turistickém informačním centru na třídě Míru nebo na webových stránkách www.ehd.cz nebo www.pardubice.eu.

RaS

→ M. SIKOROVÁ U HERECKÝCH ŠATEN PŘI
LOŇSKÉM DNU OTEVŘENÝCH DVEŘÍ,
FOTO J. SEJKORA

WARSZAWA, DZIĘKUJĘ BARDZO!

VARŠAVSKÉ STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ (RYNEK STAREGO MIASTA), FOTO R. SMETANA

V závěru uplynulé divadelní sezóny, na konci měsíce května jsme se s částí uměleckého souboru jako každoročně vydali na studijní cestu, tentokrát do polské Varšavy. Polské divadlo je pověstné svými vynikajícími herci a také potřebou kriticky se vyjadřovat k současné situaci ve společnosti mnohem více, než se tomu běžně děje v českém divadelním rybníčku. Jak se dozvíte z výpovědí jednotlivých účastníků zájezdu, naše předpoklady inspirativní cesty se záhy potvrdily:

VERONIKA MALÁ: Studijní pobyt ve Varšavě byl krátký, ale vydatný. Prošla jsem si město, dala si dobré jídlo, navštívila botanickou zahradu, protože mám ráda zelené skleníky, a samozřejmě byla v divadle. Viděla jsem zajímavé představení

Tom na wsi v divadle TR Varšava. Největším tématem inscenace byla homosexualita. Mám pocit, že přijetí odlišné sexuální orientace ve společnosti a s tím spojený strach očividně v tomto státě rezonuje víc, než jsem si myslela.

A samozřejmě jsme aktivně s kolegy sledovali hokej a fandili na mistrovství. :-) A k tomu si užívali cestu vlakem tam i zpět.

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL: O polském herectví a jeho divadelní výuce jsem slyšel pouze od svých kolegů, ale osobně jsem se s ním nesetkal. Bylo to pro mě velmi milé překvapení. Ze dvou představení, které jsem stihnul navštívit, nedokážu říct, které bylo lepším zážitkem, neboť obě byla vynikající, i když zcela odlišná. V prvním ryze činoherním – Bergmanovi Hosté Večeře Páně – mě po celou dobu udivovalo, jak málo vyjadřovacích prostředků stačí pro naplnění obsahu. Herci o fous starší než já, tedy v těch nejlepších letech, kompletně zaplnili prostor svou energií. Představení probíhalo v polštině s anglickými titulky, ale díky hereckému nasazení jsem herce neměl čas ani chuť očima opouštět.

← V. MALÁ S PŘÍTELEM V BOTANICKÉ ZAHRADĚ

← M. SIKOROVÁ S MAMINKOU A E. JECHOVOU V HLEDIŠTI HUDEBNÍHO DIVADLA ROMA

↓ TAJEMNICE SOUBORU L. PTÁČKOVÁ, R. CHVALOVÁ A A. ZINDULKOVÁ HLAVÁČKOVÁ PŘED JEDNOU ZE SCÉN VARŠAVSKÉHO NÁRODNÍHO DIVADLA, FOTO R. SMETANA

Letos jsem ve Varšavě měla příležitost vidět především hudební inscenace. Například muzikál *tik tik... BUM!*, na kterém byla i velká řada mých kolegů a všichni byli nadšení. Polsko je známé tím, že jeho divadelní tvorba je velmi kvalitní, a proto si myslím, že bylo dobré zvolit cestu právě sem. Děkuji!

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ:

Varšavské divadlo byl jeden velký zážitek! Moc děkuju za příležitost ho vidět. Byla jsem dokonce na prvním muzikálu v životě, utratila nějaké penízky za oblečení a ochutnala výborné pirožky. Celý zájezd jsme s kolegy zakončili řádným slavením vítězství v hokeji. →

Druhým představením byl perfektně zpracovaný muzikál (*tik tik... BUM! – POZN. RED.*). Nevím, co říct. Spousta nápadů a inspirace. V dalším svém muzikálu něco z toho vyzkouším. Tuto studijní cestu považuji za velmi přínosnou a obohacující. A navíc... jsme vyhráli mistrovství!

ROMANA CHVALOVÁ: Krásný víkend v poněkud smutném městě, za války celém vybombardovaném a znovu postaveném. Idylické staré město se spoustou kaváren a dobrot... harmonikář hrající Jožina z bažin... Tento „umělecký zážitek“ ale naprosto trumfnul skvělý muzikál pro tři herce *tik tik... BUM!* Hned bych na něj šla znovu!

MARTINA SIKOROVÁ: Viděla jsem dva muzikály. Jak jinak! Když můžu, tak je u mě volba žánru jasná. :) *We Will Rock You* mě úplně nepotěšil, ale *tik tik... BUM!* mě naprosto dostal. Hudba, herci, prostor... krása. Spousta inspirace, spousta motivace. Přikládám fotku právě z „tik“, sledujte Elišky pozoruhodný večerní účes. :-)

ELIŠKA JECHOVÁ: Za prvé jsem ráda, že společně na tyto „výjezdy“ vyrážíme, protože je nezbytné a důležité sledovat i ostatní divadla, získávat inspiraci a vidět, jak se to dělá i jinde. Kultura jde

neustále dopředu a je potřeba a v pořádku jít s ní. Tím ovšem nemyslím, že by se divadla měla nutně navzájem napodobovat, ale je dobré vylézt z ulity, jinak by celý tvůrčí tým usnul na vavřínech.

↑ P. DOHNAL A J. JANOUŠKOVÁ V DIVADLA
BUFFO
↓ ZÁVĚREČNÉ SPOLEČNÉ FANDĚNÍ NAŠIM HO-
KEJISTŮM VE FINÁLE MS, FOTO R. SMETANA

PETR DOHNAL: Největším zážitkem pro mě bylo představení, které uvádí Teatr Narodowy, a to Povídky z Vídeňského lesa Ödöna von Horvátha. Skvěle zrežirovaná a nápaditě inscenovaná hra se spoustou vynikajících hereckých výkonů. Představení bylo pro mě natolik inspirativní, že by se, myslím, časem mělo objevit i v naší dramaturgii. Muzikál Polita divadla s názvem Studio Buffo připomínal 3D efekty naší Laternu Magiku, ale výkon představitelky herečky němeho filmu Poly Negri byl vynikající. Jsem rád, že se studijního zájezdu, který zahrnoval i setkání s vedením Českého centra ve Varšavě, zúčastnili i nejmladší členové našeho uměleckého souboru.

ALEXANDR POSTLER: Nedělní večer manželů Postlerových. Skvělá inscenace chytré hry s názvem Madagaskar a podtitulem metafyzický horor. Fiktivní příběh o tom, jak by to vypadalo, kdyby se ve 30. letech minulého století povedlo přesídlit evropské Židy na ostrov Madagaskar.

Mně zbývá už jen dodat, že muzikál tik tik... BUM! byl skutečně dechberoucí, přestože (a možná i protože!) byl velmi komorní – všichni tři herci byli dokonalí

nejen ve svém pěveckém a pohybovém projevu, ale i v činoherním, skvělou pop-rockovou hudbu obstarala pouze čtyřčlenná kapela. I druhý, také do značné míry hudební divadelní zážitek, tentokrát na jedné z varšavských nezávislých scén, jsem si velmi užila, ačkoli hra, jejíž název by se dal přeložit jako „Člověk z papíru. Antiopera na úvěr“, byla silně spjata s konkrétním prostředím, a je tím pádem do Čech nepřenositelná. Věřím, že kdybych lépe, a ne pouze vzdáleně, znala souvislosti konkrétních společenských a politických problémů, ke kterým se tvůrčí tým divadla Teatr Powszechny vyjadřoval, jistě bych si představení užila daleko víc. V publiku bylo znát, jak citlivá témata rezonují. Ale i já jsem zaznamenala silné momenty, rozpoznávala výrazný vliv epického divadla Bertolta Brechta a obdivovala náročné písně, choreografii a nápaditou scénografii tohoto kabaretu o současné polské společnosti. Zkrátka studijní cesta do Varšavy, obohacená českým sportovním vítězstvím, se vydařila po všech stránkách, stejně jako loňský výlet do Berlína. A my už se pomalu začínáme těšit na další výjezd roku 2025! ANZH

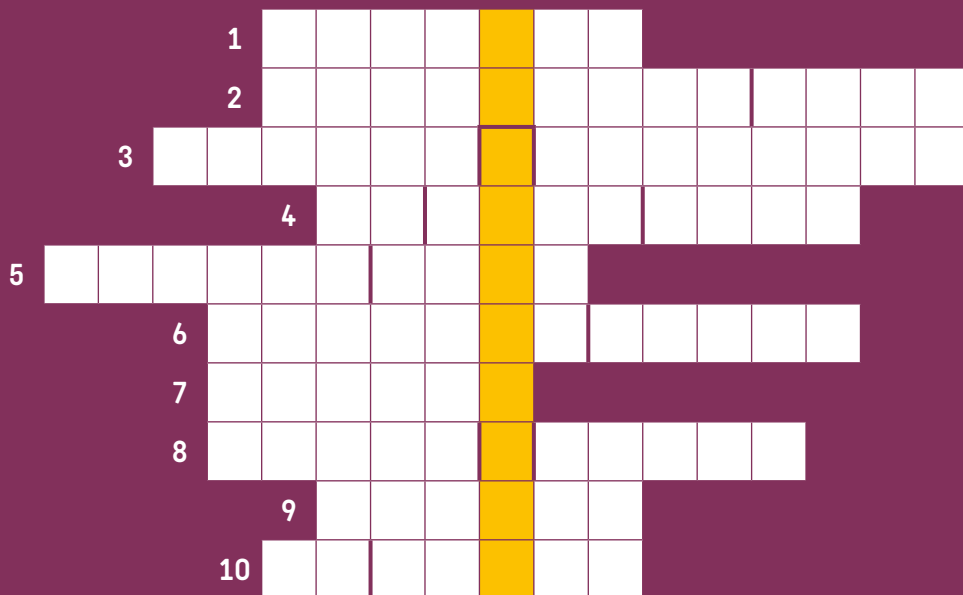

Antická KŘÍŽOVKA

Když jsem ještě před divadelními prázdninami požádala ZDENĚKA RUMPÍKA, aby se i on podělil o svou oblíbenou repliku, očekávala jsem, že podobně jako většina jeho kolegů zvolí nějakou vtipnou citaci ze současné nebo nedávné inscenace, v níž hrál. Zdeněk se však ponořil do vzpomínek mnohem hlouběji a překvapil mě replikou z více než padesát let staré adaptace Sofoklových tragédií Krále Oidipa a Antigony z pražského Divadla za branou, kde si zahrál Eteokla:

„Člověk se mýlí, dělá chyby, ale chyba ho ještě nemusí zničit,
když je dost moudrý, aby (viz tajenka)!“

Kompletní znění repliky, kterou Zdeněk přijal za své životní moto, se dozvíte jako vždy z tajenky této křížovky. Při luštění vám poslouží následující dvojstrana, kde najdete fotky z inscenací, v nichž si Zdeněk v našem divadle zahrál. Názvy těchto inscenací vepište do stejné očíslovaných řádků doplňovačky a správné znění tajenky zašlete na adresu dramaturg@vcd.cz do konce měsíce září. 1. října z nich vylosujeme tři šťastlivce, kteří od nás obdrží po dvou vstupenkách na libovolné představení VČD.

Výhercům květnové Absurdní křížovky – paní Jiřině Kubistové, paní Jindře Varšavové a panu Stanislavu Felcmanovi – srdečně gratulujeme! Tajenka zněla: „neusmažíš“.

6

7

8

9

10

S ELIŠKOU LÁSKOVOU o divadle a mateřství

S. P. JANEČKOVOU V POŘÁD JSEM TO JÁ, FOTO P. BORECKÝ

ELIŠKA LÁSKOVÁ je v našem souboru pátou sezónu. Na mě osobně poprvé hodně zapůsobila v inscenaci Mikve v režii Kateřiny Duškové, kde hrála jedenáctiletou dívku, která nemluví. Byla velmi autentická, přesná, zkrátka skvělá. Výrazný a osobitý herecký projev předvedla (kromě mnoha jiných samozřejmě) i v Žitkovských bohyních znovu pod režijní taktovkou Kateřiny Duškové, nebála se vypjatých emocí a výrazného gesta. Na konci minulé divadelní sezóny přišla další velká herecká příležitost, a opět od režisérky Duškové. Obsadila ji do postavy „druhé já“ hlavní hrdinky ve hře *Pořád jsem to já*. Zkoušení bylo o to složitější, že Eliška se do divadla vracela po mateřské „dovolené“. Zajímalo mě, jak se dají skloubit mateřské a pracovní povinnosti, aby byla spokojená rodina, divadlo i ona sama...

Eliško, Pořád jsem to já je prvním titulem, kterým se vracíš na naše jeviště po mateřských povinnostech. Ty samozřejmě trváš a trvat budou, přesto se budeš objevovat v divadle stále častěji. Bylo těžké začít ze dne na den zkoušet, od základu změnit program zavedených dní?

O zkoušení jsem věděla pár měsíců dopředu, takže jsem se na to psychicky připravovala. Často si situace představuju horší, než na konci jsou, ale na druhou stranu

díky tomu jsem pak většinou mile překvapená, že to tak hrozné není. V tomto případě to bylo stejné. S tím každodenním zkoušením bylo i nutné se vždy na nějakou část týdne přesunout do Pardubic, kde nebydlíme, takže to obnášelo i zvykání si na nový přechodný domov, i když to nebylo úplně cizí prostředí.

Zkoušela jsi vlastně každý den, protože ve hře není jediná scéna, ve které bys nebyla na jevišti. Jak jsi snášela každodenní

odloučení od dcery a jak to snášela ona?

Myslím, že my matky to větší nou snášíme hůř než děti. (SMÍCH) Byla s blízkými milujícími osobami, které ji dokázaly skvěle zabavit a postarat se o ni. Je pravda, že pro ni bylo těžké se se mnou ráno rozloučit, a proto jsem odcházel nepozorovaně. Až někdy před veřejnou generálkou mi ráno sama přišla dát pusinku, řekla pápá a šla si dál hrát. Cítila jsem, že mi chce dát najevo, že už ví, že musím na chvíli odejít, ale brzy se vrátím, a do té doby bude v bezpečí.

Myslím, že na hlídání dobře fungují i babička s dědou – Jindra Janoušková a Petr Dohnal, alespoň podle toho, jak jsem je viděla spolu...

Všechny babičky a dědy má skvělé a úžasné si s nimi rozumí. To není samozřejmost, ne každý prarodič to umí s vnoučaty, ale u nás to krásně zaklaplo a já si toho moc vážím.

Co pro tebe znamenalo zkoušení Pořád jsem to já? Zajímalo tě téma hry?

Byla jsem ráda, že se vracím právě na takové zkoušení. S Kateřinou Duškovou jsem zkoušela už potřetí a myslím, že si rozumíme. Práce s ní mě moc baví. Brala jsem to jako velkou výzvu, protože takhle velkou roli, kdy neslezu z jeviště, jsem ještě neměla. Samozřejmě musím moc poděkovat i Petře Janečkové, se kterou jsme si našly pěkné napojení, cítím, že se dokážeme na jevišti podpořit. Co se týče tématu, tak příběh jsem znala jen okrajově, zhlédnutí filmu jsem stále odkládala a knihu jsem také před zkoušením nečetla. Nakonec jsem byla překvapená, jak je ten příběh silný, není to jen o Alzheimerově nemoci, ale hra nese i pěkné poselství o důležitosti mezilidských vztahů a malichernosti některých každodenních situací. Moje postava „druhého já“ není vůbec jednoduchá a její místo jsme hledaly celkem dlouho, ale nakonec to nějak v průběhu zkoušení vykrystalizovalo a svůj prostor si, myslím, našla.

Nehraješ jenom v této hře, vrátila ses i do jiných inscenací?

Ano, dvě z toho už stihly mít derniéru a nyní mi ještě zůstala vedle Pořád jsem to já Noc na Karlštejně a Normální debil. Muzikál, komedie a drama, od každého kousek. (SMÍCH)

Život mladé herečky se od základu promění, když se stane matkou. Co všechno jsi musela opustit, přestat dělat, na co jsi třeba i rezignovala, jestli něco takového bylo?

I když si každý nastávající rodič představuje, jak dítě zapojí do svého dosavadního života a bude žít stejně, jen s jedním členem domácnosti navíc, tak nakonec zjistíš, jak ta představa byla naivní. U mě to bylo stejné. Neměla jsem šanci dohlédnout, jak moc se život změní a jak náročné mateřství je. Na to tě nikdo nepřipraví. Užtechou může být, že to máme všichni stejné, včetně našich rodičů.

SE SYMÍ MUŽEM: LÁSKOU JAKO ALENA V NOCI NA KARLŠTEJNĚ. FOTO: J. SEJKORA

Učíme se za pochodu, děláme spoustu chyb a snažíme se z nich poučit. Ráda se vzdělávám a nasávám informace, výhodou, ale zároveň i nevýhodou dnešní doby nám je ten přehřel informací, které se na nás každý den hrnou. Někdy je těžké nepropadat panice, zachovat si chladnou hlavu a vybrat si, co je zrovna pro nás nejlepší. Snažím se dceři naslouchat a často se řídím svou intuicí. Mateřství je velká nálož strachu, zodpovědnosti, ale i radosti a lásky. Myslím, že láska, blízkost a pocit bezpečí je v prvních letech života to nejdůležitější, a už teď vidím, jak strašně rychle ten čas letí a jak dcera každým dnem dospívá. Proto tu chci být co nejvíce pro ni. Před porodem jsem i dost přemýšlela, jestli je zrovna divadlo ta moje správná cesta, přece jen jsem hrála od svých dvanácti let, takže před nástupem na mateřskou jsem se v divadle pohybovala už dvacet let.

Tu pauzu jsem už potřebovala. Návrat na jeviště pro mě byl až překvapivě plynulý a baví mě si zase zahrát, ale zároveň zatím stále cítím, že je pro mě ta hlavní role v mateřství. Uvidíme, jak to bude v budoucnu, až mě dítě nebude tolik potřebovat.

Před pár lety, ale možná ještě v době předcovidové, jsi dělala řemeslný popcorn různých příchtů, s kamarádkou jsi psala blog, hrála v seriálu Ulice... Co z toho trvá a co ti nejvíce z toho chybí, jestli vůbec?

Vlastně nic z toho už nedělám. V Ulici jsem byla deset let, zažila jsem tam skvělé chvíle a našla si i přátele, ale zatím jsme to nechali otevřené, takže uvidím, jestli se na nějakém návratu ještě domluvíme. Popcorn byl fajn, ale covid to zastavil a já už pak nějak neměla motivaci to znovu nartovat.

Navíc se nahrnulo tolik práce, že na to nebyl pořádně čas, a dělat to jen napůl pro mě nemělo cenu. Nicméně jsem člověk, co musí pořád něco dělat, vlastně moc neumím odpočívat, takže si pořád něco vymyslím, teď mám v hlavě dva projekty, ale zatím je to ve fázi snění a nabírání inspirace, tak si to nechám ve své hlavě a třeba jednou zase něčím překvapím, možná i sebe. (SMÍCH)

S manželem Josefem Láskou žijete v Praze. Je složité skloubit pracovní povinnosti v divadle s cestováním?

Dřív to problém nebyl, prostě jsme naskočili na vlak a za hodinku byli na místě. Co máme psa a dítě už to tak jednoduché není. Vyžaduje to dost plánování, balení a mnohem více času. Bavíme se o různých variantách, které by to ulehčily, ale zatím jsme se pro nic konkrétního nerozhodli.

Jaký je tvůj den, když nezkoušíš?

Nejsem ranní ptáče, ale moje dcera se ho ze mě bohužel snaží udělat, takže vstáváme brzo, hrajeme si, prozkoumáváme svět, vaříme, uklízíme, chodíme na procházky se psem, káfička, nějaké

dny v týdnu na plavání a cvičení, večer pak koupání, uspávání, a pokud se ji podaří uspat, tak ještě nějaké dohánění restů, a nakonec možná i osobní volno. (SMÍCH) Ale tohle zná každá máma malého dítěte. Ten den uteče, že ani nevím jak.

A jaká byla rutina dní, když jsi zkoušela?

Brzký budíček od malého buditele, celkem pomalé ráno, které pak nabralo rychlé obrátky, když jsem najednou nic nestihala. Připravil vše, co je potřeba, když tam nebudu, dát nějaké instrukce o spánku, v mezičase připravit sebe, když jsem měla štěstí, tak i ranní kafe a rychle do divadla. Zkouška. Po zkoušce už na mě čekalo velké obětí a pusa a opět návrat do mateřských povinností. Zbytek dne už jako vždy, případně večer ještě představení. Se zbytkem energie jsem se ještě snažila učit texty na další den.

Máš nějaké osobní volno? Zbývá ti čas na koníčky?

Najít si čas na sebe se zatím učím. Ten správný balanc jsem ještě nenašla. Jsem perfekcionista a mám na sebe vysoké nároky, což mě často ničí. A pokud nemám splněné

mnou naplánované povinnosti, nerada si dělám volno. Stále se to učím. Takže na koníčky teď čas nezbyvá, ale věřím, že čím bude dcera starší, tak to bude lepší a já se vrátím ke svým vlastním zájmům.

Jaké máš teď životní priority? Co ti dělá největší radost?

Jak už asi vyplynulo z předešlých odpovědí, tak hlavní prioritou je pro mě teď zdravé, šťastné dítě a fungující rodina. Chci, abychom pro ni s manželem byli dobrým příkladem, pomohli ji provést dětstvím bez nějakých větších šrámů. Dělá mi radost sledovat, jak vyrůstá, jak rychle se učí a poznává okolní svět. Překvapují ji věci, které jsou pro nás samozřejmé, a všímá si detailů, ke kterým jsme už my dospělí lhostejní. Baví mě skrze ni opět sledovat svět dětskýma očima.

Tvůj manžel je herec, zdá se mi proto jaksi logické, že si doma povídáte o práci. Nebo se pletu? Kdo z vás je víc sdílný a chce divadlo rozebírat?

V tomhle je určitě výhoda, že se pohybuje ve stejném prostředí, a myslím, že to máme nějak na stejno, vždycky když někoho z nás něco trápí nebo se chce z něčeho vypovídat, tak se navzájem vyslechneme, popovídáme si o tom, řekneme si své názory, ale rozhodně to není na denním pořádku.

Když se jdete podívat na představení, kde ani jeden nehrajete, máte na inscenaci podobné názory?

Ano, máme dost podobný pohled na divadlo a málokdy se stává, že bychom se nějak neshodli, jde jen o drobnosti.

Bavíme se těsně před prázdninami, co tě během nich čeká a na co se nejvíc těšíš?

Miluju cestování, a i když je to teď logisticky složitější, tak se nevzdáváme. (SMÍCH) S Mariánkou už jsme několikrát cestovali a teď jeden menší výlet chystáme. V létě nás opět jako loni čeká dovolená na lodi.

JaU

JAKO ELIŠEVA V MIKVE, FOTO J. SEJKORA

Předprázdninové „předávačky“

První premiéry stávající divadelní sezóny uvedeme až v říjnu, na výrobě dekorací a kostýmů se ale začalo pracovat už před prázdninami. Již v červnu se v dekoračních dílnách a krejčovně uskutečnily předávací porady, na nichž scénografové a kostýmní výtvarníci nastílnili svou představu vizuální stránky chystaných inscenací **ZŘÍT DO TMY [Oidipus]** a **ATOMOVÁ KOČIČKA**. Následující momentky z červnových „předávaček“ přijměte jako malou ochutnávku toho, co vás na počátku letošní sezóny čeká... RaS

SCÉNOGRAFKA PAVLA KAMANOVÁ VYSVĚTLUJÍCÍ FUNKOVÁNÍ SCÉNY HRY ZŘÍT DO TMY [OIDIPUS].

NÁVRHY KOSTÝMŮ [OIDIPA] OSOBNĚ PŘIVEZL REŽISÉR A VÝTVARNÍK V JEDNĚ OSOBE ADAM SVOZIL.

SCÉNOGRAF NIKOLA TEMPÍR S ŘEDITELKOU VČD PETREK DOHNALEK A REŽISÉREM ROBERTEM BELLANEM NAD NÁVRHY DEKORACÍ ATOMOVÉ KOČIČKY. FOTO PETR ŠEDIVÝ

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Tentokrát si připomeňme první titul jubilejní 90. sezóny VČD, jehož premiéra se uskutečnila před 25 lety na Hronovické scéně (na vysvětlenou pro mladší ročníky: komornější prostory Kulturního domu Hronovická jsme využívali před otevřením Malé scény ve dvoře). 18. září 1999 jsme v tamním sále představili komedii o uda-vačství **SEŠITKY CHRÁMOVÉ PĚVKYNĚ**. Groteskní novelu **Radoslava Nenadála** dramatizoval a režíroval **Gustav Skála**. Šlo o první uvedení díla překladatele a docenta americké literatury na FF UK na českém jevišti. Hlavní roli svérázné zaměstnankyně notového archivu ztvárnila **Jiřina Jelenská**, s níž partnerčil i její manžel **Václav Dušek**, který by 3. září oslavil 81. narozeniny. Zavzpomínejme tedy nejen na samotnou inscenaci, ale také na dva výjimečné herce, kteří už bohužel nejsou mezi námi. RaS

JIŘINA JELENSKÁ (DRAHUŠE ŠPECIÁNOVÁ) S LUDMILOU MECERODO-VOU (BOHUŠKA LACHOUTOVÁ)

PETR BRYCHTA (PŘÍSLUŠNÍK VB), VÁCLAV DUŠEK (KLEŤHA) A JAN BENĚŠ (PAN BOUKAL)

LÍDA VLÁŠKOVÁ (JARUŠE ROUSŇÁKOVÁ) A LUDMILA MECERODOVÁ (BOHUŠKA LACHOUTOVÁ)

DAGMAR NOVOTNÁ (STELLA PYTLÍKOVÁ) FOTO LADISLAV FORMÁNEK

Rozhlasová hra TAXIS podle hry ZDEŇKA PALUSGY

J. LÁSKA A L. MEČEROVÁ VE ZVUKOVÉM STUDIU VČD, FOTO P. ŠEDIVÝ

Herci VČD natočili rozhlasovou hru TAXIS podle stejnojmenné divadelní hry ZDEŇKA PALUSGY. Nahrávku vydává VČD společně s pardubickým Dostihovým spolkem k letošnímu 150. výročí Velké pardubické.

Hra Taxis líčí osudy amatérského dostihového jezdce Vladimíra Hejmovského, který roku 1951 stanul na prvním místě Velké pardubické a je nejstarším vítězem v historii tohoto závodu. Narodil se roku 1892 v Litvě. Vystudoval vojenskou akademii v Petrohradu a poté sloužil v carské armádě. Za občanské války v Rusku bojoval proti bolševikům. Roku 1923 emigroval do Československa, sloužil u dělostřelectva a žil s rodinou v Brně a později v Olomouci. V roce 1948 odešel do výslužby a začal se plně věnovat jezdeckví. Pár dní před svými 59. narozeninami se zúčastnil Velké pardubické a zvítězil. Svým překvapivým úspěchem si podepsal ortel smrti. 9. září 1952 byl předvolán na informační oddělení Ministerstva národní obrany. Den poté byl nalezen mrtvý pod okny budovy StB v Bartolomějské ulici. Divadelní hra Taxis se roku 2013 umístila na 3. místě v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka. Její autor Zdeňk Palusga, herec v Divadle na Vinohradech, v našem rozhlasovém provedení ztvárnil roli Jevgenije Gejmovského, staršího bratra hlavního hrdiny. Po společné zahajovací zkoušce si udělal čas na malý rozhovor.

Vítejte v Pardubicích, Zdeňku. Máte rád dostihy?

Rád se na ně koukám, ale nejsem vášnivý dostihový fanoušek ani nesázím na koníčky. A přiznám se, že na Velké pardubické jsem zatím nikdy nebyl. Ale letos se pojedu podívat.

Jak jste se seznámil s osudy Vladimíra Hejmovského?

Znám už velmi dlouho jeho vnuka Michala Hejmovského. Hrál jsem v Olomouci s jeho matkou, herečkou Miluší Hradskou, která byla snachou Vladimíra Hejmovského, čili ženou jeho syna Igora. Ale až

po smrti svého otce Igora mi Michal někde u piva začal vyprávět o dědečkovi a já jsem žasl, co všechno za tou rodinou je. Shodou okolností tehdy vyšly i nějaké články v tisku, Michal mi je přinesl, a to už mi bylo jasné, že to nemůžeme nechat jen tak. Rozhodl jsem se, že o tom musím něco napsat. Je to veliký příběh, byla by to užasná látka i pro film. Probíral jsem se pak spoustou dopisů, článků a vzpomínkami Igora a jeho bratrance, který žil v Bratislavě a napsal velmi podrobnou rodinnou „anamnézu“. Postupně se z toho vyloupila kostra dramatického příběhu. Na ní už jsem pak musel pracovat sám.

Jak mnoho jste musel domýšlet a fabulovat?

Vlastně všechno. Měl jsem fakta, mezi kterými samozřejmě byly nějaké spojitosti, ale musel jsem je sestavit k sobě. →

A ze všech těch informací a vzpomínek stvořit živé bytosti, které nějak myslí, konají, mluví a jsou ve vzájemné interakci. To jsem musel vymyslet. Není to reportáž ani historická rekonstrukce, je to hra na motivy skutečných událostí.

Měl jste nějakou konkrétní vyhlídku na realizaci? A pomýšlel jste na to, že si ve své hře zahrajete?

Vůbec. Tuhle hru jsem napsal, protože jsem cítil, že to musím udělat.

Ten příběh mi tak uhranul mimo jiné i proto, že můj dědeček byl legionář. Hru jsem pak poslal do anonymní soutěže, protože to téma bylo tak silné. Až po tom ocenění jsem si myslel, že třeba někdo projeví zájem. Ale ono to tak nechodí, asi bych se musel víc prosazovat, a to se mi moc nechtělo. Rýsovala se naděje na uvedení čtenou formou v Divadle Komedie, jenže to se rozpadlo, takže z toho sešlo. Nikdo další se o hru nezajímal, až vy.

Nebyl jste zklamaný, že chceme realizovat jen rozhlasovou podobu?

Vůbec ne. Okruh rozhlasových posluchačů je velmi široký, s tím příběhem se tak seznámí hodně lidí.

Možná mu to otevře cestu i na jeviště.

Třeba i to. Ale víte, asi na to není doba. Je to látka z východu, z Ruska. Sice z úplně jiné doby, ty postavy

nemají vůbec nic společného s dnešním Ruskem, ale diváci je nechtějí. Je to pochopitelné. Když jsem hru psal, vůbec mě nenapadlo, co se stane, bylo to ještě před anexí Krymu. Převážná část hry se ovšem odehrává u nás, v Československu.

Zeptám se na název. Mluvili jsme o něm s jedním kolegou, kterému nepřipadal tak úplně trefný. Mně se naopak líbí: Velký Taxisův příkop je výlučný symbol Velké pardubické a do roku 1993 byl velmi nebezpečný, takže pro mě název nese metaforu s významem rozhodující překážka, osudový skok, nebo dokonce „smrták“. Je to tak míněno?

Přesně tak. Na Taxisu si lámali vaz koně a někdy i jezdců. A Hejmovský si ho zlomil v přeneseném smyslu. Myslím, že je ten název jednoduchý a jednoznačný.

Hodně mi vrtá hlavou postava Vladimírový milenký Larisy Ivanovny. Nemohu se zbavit dojmu, že v zatačení Vladimíra Hejmovského hrála nějakou roli, i když možná bezděčně. Je to tak?

Kdyby Larisa žila, jejím úmyslem by to rozhodně nebylo, ale mohli by ji sledovat, vědět o ní, znát její jméno. V mé hře ho určitě neudala, ale byl kvůli ní víc zranitelný. Ta postava je ovšem vymyšlená, Larisa zastupuje všechny ty Vladimírový „krápekly“ dohromady.

To by mě nenapadlo, působí jako uvěřitelná postava. Ještě jednu otázku přímo k textu: V jedné větě je drobná nápověda, že dcera Irina, kterou porodí Vladimírova žena Lydia, možná není Vladimírovo dítě. My tenthle epizodní motiv záměrně opomíjíme, ale ne že bych nebyla zvědavá, jak to doopravdy bylo.

Asi je to bez toho motivu lepší. Ta pochybnost nebyla záměrná a nehraje v příběhu žádnou roli.

Smrt Vladimíra Hejmovského nebyla nikdy oficiálně objasněna?

Nikdy. Rodina se o to snažila. Igor Hejmovský se obřátil na ministerstvo, ale nic se nevyšetřilo. Oficiální zprávy v tisku se objevily až po roce 1989, ale žádné důkazy nepřinesly. Je jasné, že se zabíjí pádem z okna. Ale jestli skočil, nebo do něj strčili, to se neví.

Náhodou jsem si všimla, že čtyřicet dní po smrti Vladimíra Hejmovského se narodil Josef Váňa, který naposledy zvítězil roku 2011 také ve věku necelých devětapadesáti let a stal se tak druhým nejstarším vítězem v historii Velké pardubické. Není to zvláštní náhoda?

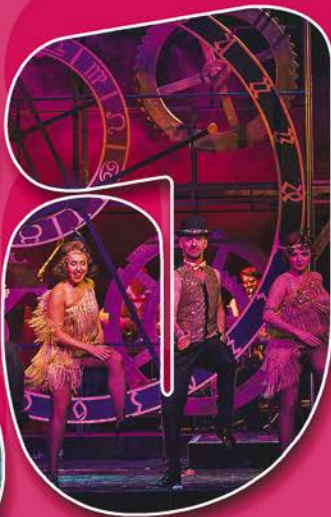
Ano, to je. Myslím si, že pan Váňa chtěl ten věkový rekord překonat. To se nakonec nepodařilo. Ale zatímco o Josefu Váňovi vědí všichni, a on si to samozřejmě zaslouží, o Vladimíru Hejmovském dosud neví skoro nikdo.

Kéž se s příběhem Vladimíra Hejmovského díky vaší hře seznámí co nejvíc lidí. Děkuji!

JaP

PARDUBICE HRAJÍ V HRADCI

NEJOBLÍBENĚJŠÍ INSCENACE

Východočeského divadla Pardubice v sále Filharmonie Hradec Králové

**SEZÓNNÍ PŘEDPLATNÉ
2024/25**

23. listopadu 2024
od 19.00

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham

MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu Karla Čapka o touze po věčném mládí. Režie P. Novotný.

8. února 2025
od 19.00

P. Abraham

BLÁZINEC BOŽÍ

Napínavý příběh vzstupu monarchie, kterého historici nazvou jedním z prvních humanistů. Režie P. Novotný.

23. dubna 2025
od 19.00

J. Just – H. Bočan

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Adaptace slavné filmové pohádky na motivy pohádek Boženy Němcové Čertův svagr a O Nesytovi. Režie P. Novotný.

Předplatné a jednotlivé vstupenky můžete také zakoupit online z pohodlí Vašeho domova!

Předprodej VČD, tel. 466 616 432/402, 602 113 795, pechackova@vcd.cz www.vcd.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📘 FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
ŠTĚPÁN FROŠ ☎ 725 986 767
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ZÁŘÍ 2024 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: V. MALÁ, J. LÁSKA A M. MEJZLÍK, S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEJKORA